

Stín

Odhod'te včerejšky, které svítily mnoha hlupákům na cestě do hrobu...

Dale Carnegie

Cítil se zase nějak divně. V poslední době pro něj nebylo nic nenormálního, když se několikrát za den zaobíral myšlenkou na smrt. Věděl, že není nejmladší, ale takhle špatně se celé dny asi moc lidí necítilo, bylo mu na zvracení, točila se mu hlava. Jenže mu nezbývalo nic jiného, než to nějak vydržet. Ale proč vlastně? Proč by měl doufat, že ještě něco přijde, že opět přijdou dny, kdy se nebude cítit tak mizerně a kdy by byl opět nadšen jen prostě tím, že žije? Jak má ale myslet na něco takového, když to špatné cítí právě teď. Procházel až moc dobře známou ulicí a matné světlo lamp sotva stačilo k tomu, aby viděl na dva kroky před sebe. Byl však zvyklý, na tu viditelnost, na ulici, na odemykání dveří, na mytí se, na nakupování, na převlékání se, na konzumaci stravy, na práci...prostě na všechno co mu jeho zbytečný život přinášel. Trochu se pousmál, když si uvědomil, že neopomněl jedinou věc. Tohle byl jeho život, nic víc.

Kde jsou jeho sny, které si ještě před několika lety nechal zdát? Ukolébán tím, že je ještě pořád čas se zahrabávat do něčeho, z čeho teď nebylo návratu. Myslel si, že takto žijí všichni. Když ale viděl jejich oči plné lásky, štěstí, smutku, radosti, zla, věděl že s nimi nemá nic společného. Oni žili, on přežíval.

Za takto špatně napsanou komedii by byl asi autor lynčován, ale kdo je autorem té jeho? Ten kdo mu dal život? Nebo snad osud...Bůh...kdo? Byl to on sám. On byl režisérem i hercem v jedné osobě a v obou svých úlohách selhal.

Jeho vzpomínky mu připadaly jako to nejposlednější co mu na tomto světě zbylo. Jeho první láska, ten opojný pocit, mravenčení u žaludku, i přes všechny ty roky mu to připadalo jako dnes. Zapochyboval, že ještě někdy v životě zažije něco tak silného. Kéž by se vrátily časy, kdy vše bylo úplně jinak. Každý den pro něj býval výzvou k novému životu, každé ráno věřil, že právě dnes zažije něco výjimečného. Myslel si, že to bude navždy. Jak krutě se mýlil.

Špinavá ulice, temná jako jeho mysl jej ničila už jen svou existencí, to ona mu říkala, jak je zbytečný. Není třeba moc světla pro Nikoho. Zbytečné věci existovat nemusí, tak proč má nést ničí šlápoty? Proč raději na sobě necítit kroky lidí, kteří někam směřují, které někdo čeká?

Cítil, jak se na něj valí vlny její nenávisti. A najednou to nebyla jen ulice co jej nechtělo, byly to lampy, okna, domy, stromy, hvězdy, nebe...

Už nebude čekat, není nač. Nikdo...Nikdo...Nikdo...šeptala mu ozvěna jeho kroků. Připadalo mu, že se k němu lampy sklánějí, chtějí jej udusit a spálit svým světlem, které je tak zářivé v kontrastu s jeho myslí. Ulice narůstala, začala se kroutit, chtěla si s ním hrát, proč pouštět ze svých spárů Nikoho, bude její hračka. Zdálo se mu, že čím víc se bál, tím víc se ulice vlnila a kroutila uspokojením, věděl že lehnout si teď, zmizel by v ní, spolkla by jej a už nikdy nevydala, zaniklo by prostě jen něco zbytečného a nepotřebného, co nikdo postrádat nebude, tak proč se jí divit?

Začal utíkat, odhodil svou tašku a doufal že se alespoň na chvíli spokojí s něčím co bylo částí jeho samého. Bohužel, taška zbytečná nebyla, mohla dost dobře někomu posloužit, udělat mu radost...On ne. Utíkal dál a ve chvíli, kdy myslel, že bude prostě uštván, ulice začala ubývat. Pustila ho.

Když doběhl na její konec, zahrnul doleva a doufal že brzy dojde k parku. Snad alespoň ten jej vezme na milost, potřebuje jen trochu klidu před tím co se chystá vykonat. Už se ani nerozhlížel kolem sebe. Nechtěl vidět nic co jej nenávidí, jenže takové vlastně bylo vše, tak se toho snažil vidět alespoň co nejmíň. Jen trochu klidu, prosím. Moc si přál, ať už to všechno skončí, prosil by o to, ale nevěděl koho...

Když konečně vešel do parku, vše na něj padlo ještě víc než předtím. Konec, nic víc. Usadil se do trávy, sáhl do kapsy a ucítil příjemný chlad kovu. Tma a chlad, jak krásné pocity to

pro něj teď byly. Přiložil si zbraň ke spánku a přemýšlel, kdy nadejde ten okamžik...
Teď, řekl si, když v tom jej něco uchopilo za ruku ve které třímal zbraň. Lekl se a snažil by se ze sevření vyprostit, kdyby jej tato nečekaná událost úplně neochromila. Co teď, přemýšlel. Najednou mu to co se stane přestalo být jedno. Najednou nechtěl aby ona postava udělala to, co před chvílí zamýšlel udělat on sám. Proč tady vlastně seděl? Proč prostě nešel Někam, kde bude Někdo? Vždyť to mohl udělat kdykoliv, to jen on sám to prostě udělat nechtěl. Proč byl takový hlupák? Viděl najednou kolem sebe všechna ta světýlka. Každé bylo jiné, některé světlé, jiné tmavé, ale každé bylo krásné už jen tím že existovalo. To že některé zhaslo se prostě stát muselo, ale nikdy přece nemohlo a nemělo světýlko zhasnout samo sebe. Chtěl se přidat k těm ostatním. Mohl, ale teď cítil na své paži ledový stisk a bál se. Bál se toho, že už nikdy neuvidí Někoho. „Chci žít“ pomyslel si a stisk neznatelně povolil...“Chci žít...”ozvalo se v jeho hlavě znovu, stisk slábl...“Chci žít teď“ zakřičel. Po tomto výkřiku byla jeho paže zbavena onoho pouta a on prudce vstal a rozutíkal se směrem, odkud přišel.

Už se nebál. Ulice, okna, lampy, nic z toho jej nemohlo ohrozit. Byly to jen věci. To on byl živý, to on měl nějakou cenu, to on byl Někdo a věděl, že to kolem je tu vlastně pro něj. Cítil v sobě všechna ta světýlka, která se stala součástí jeho samotného. Byl šťastný, už jen proto, že žil. Věděl, že tomu tak bude navždy.

Při prvním kroku na dlažbu ulice si všiml podivné drobnosti...Neměl stín...minulosti...

David Cwik